

Arrest

nr. 93 937 van 19 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X die verklaren van Bosnische nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 augustus 2012, ten aanzien van X, tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Eerste verzoekende partij dient op 21 januari 2010 een asielaanvraag in. Haar echtgenote en moeder (tweede en derde verzoekende partij) dienen eveneens een asielaanvraag in.

Op 6 juni 2012 is eerste verzoekende partij gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 28 augustus 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met betrekking tot eerste verzoekende partij de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"K., I.

Nationaal nummer: (...)

CG nummer: (...)

DVZ nummer: (...)

Asielaanvraag: 21/01/2010

Overdracht CGVS: 10/05/2010

U werd gehoord op 6 juni 2012 van 9u02 tot 12u47 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk die het Servo-Kroatisch machtig is.

A. Feitenrelaas

U verklaarde een Bosnische moslim te zijn, geboren in Bijeljina, Republika Srpska (Bosnië-Herzegovina) en de Bosnische nationaliteit te bezitten. Tijdens de Bosnische oorlog vluchtte u in 1992 naar Duitsland waar u bleef wonen tot u in 1998 vrijwillig terugkeerde naar Bosnië. U vestigde zich in Orasje (Federatie van Moslims en Kroaten) waar zowel Kroaten als moslims u verweten gevlucht te zijn tijdens de oorlog terwijl zij hadden gestreden. U werd uitgescholden, geslagen en als gevolg van uw donkere huidskleur werd u een Roma genoemd. Als gevolg van deze problemen keerde u in 1999/2000 met uw gezin terug naar Bijeljina. In Bijeljina verweten Serviërs u tijdens de oorlog tegen hen te hebben gevochten. Zij maakten u uit voor Turk en raadden u aan om Bijeljina te verlaten. Na ongeveer twee maanden kwam een kind naar jullie woning met de boodschap dat Serviërs een bom zouden gooien indien jullie niet zouden vertrekken. De volgende ochtend keerde u met uw echtgenote en uw moeder terug naar Orasje. Sinds uw terugkeer kende u er problemen als gevolg van uw vertrek tijdens de oorlog, uw geloof en uw donkere huidskleur waardoor u als Roma werd beschouwd. U wou aan uw woning (die u reeds vóór de oorlog bezat) een carwash openen en vroeg een vergunning aan bij de gemeente. U kreeg er te horen bepaalde zaken (zoals water, elektriciteit, riolering) eerst in orde te moeten brengen alvorens u een vergunning werd toegekend. U mocht ook geen schulden hebben. U had echter wel schulden. U stelt dat uw financiële situatie te maken heeft met het feit dat u nooit een vergoeding hebt gekregen voor de vernielingen (oa aan de water- en elektriciteitsinfrastructuur) die het leger tijdens de oorlog in uw huis in Orasje heeft aangericht. U startte bij de bevoegde instantie een procedure om dergelijke schadevergoeding te verkrijgen. U ging een tiental keren naar deze dienst terug om te informeren naar een stand van zaken. U kreeg er steeds te horen dat de procedure nog lopende is. U bent echter van mening dat zij u deze vergoeding willen weigeren en bijgevolg de procedure doelbewust laten aanslepen. In 2002 werd u door ene Goran (een Kroaat) zonder aanleiding geslagen. U meent dat hij u sloeg als gevolg van uw afkomst. U deed hiervan aangifte bij de politie. Uw verklaringen werden genoteerd en er werd u gezegd dat Goran aangehouden zou worden voor ondervraging. Hoewel de agent u zei dat hij alles zou regelen heeft u niets meer van de politie vernomen. U meent dat dit komt omdat de agent familie is van Goran. Een week later hield u de agent op straat tegen en hij liet weten dat de zaak geregeld was en dat u geen problemen meer zou kennen. U meent dat de agent echter niets heeft ondernomen. Indien dat wel het geval zou zijn geweest zouden jullie immers beiden ondervraagd worden en naar de rechtbank gestuurd worden. In 2005 weigerde ene Bikic (een Kroaat) te betalen na het gebruik van uw carwash. Hij zei niets te moeten betalen omdat hij zijn land had verdedigd tijdens de oorlog, dit in tegenstelling tot u. Vervolgens vernielde hij meerdere spullen in uw carwash. U belde de politie die ter plaatse kwam. De agenten schreven uw verklaringen op en zeiden u dat ze het zouden onderzoeken, dat er een rechtszaak zou komen en dat de dader een schadevergoeding zou moeten betalen. Toen u drie dagen later bij de politie informeerde naar een stand van zaken, zeiden ze u dat de procedure nog steeds lopende was en dat u en de dader zouden opgeroepen worden. Toen u na tien dagen terugging om te informeren zeiden zij hetzelfde. U bent van mening dat zij u ook deze keer niet geholpen hebben omdat Kroaten andere Kroaten steeds zullen beschermen. U noemt de politie in dit opzicht corrupt. Verder werd u een keer geslagen door een moslim die vroeger bij het leger zat en tijdens de oorlog had gevochten. In 2008 kende uw dochter problemen op school. Zij moest Kroatisch leren en werd meermaals geprovoceerd en uitgescholden voor zigeunerin. Op een keer spuwde een vader van een leerling haar in het aangezicht. Toen u deze feiten ging aangeven bij haar leerkracht zei deze dat ze niet voortdurend kinderen kan verbieden iets te zeggen. Uiteindelijk vertrokken uw echtgenote K. A. (O.V. ...), uw moeder K. H. (O.v. ...) en uw minderjarige zoon op 16 december 2009 naar België waar zij op 17 december 2009 asiel vroegen. Zelf vertrok u op 20 januari 2010 samen met uw minderjarige dochter naar België en vroeg u op 21 januari 2010 asiel. Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw identiteitskaart; uw huwelijksakte; de geboorteaktes van uw kinderen; een attest van het Ministerie van Defensie volgens welke het leger in uw woning verbleef van november 1992 tot oktober 1995. Het attest werd opgesteld met het oog op het verkrijgen van een schadevergoeding; een inventaris van de goederen die tijdens het verblijf van het leger werden beschadigd of verloren raakten; uw huurcontract van de woning in Orasje; de eigendomsaktes van de eigendommen van uw ouders in Orasje en in Bijeljina; en diploma's van u en uw echtgenote.

B. Motivering

Na onderzoek van uw verklaringen en alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 26 mei 2012 werd Bosnië-Herzegovina vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonbaar dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. U heeft dit evenwel niet gedaan. Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u, hoewel u sinds uw terugkeer naar Bosnië-Herzegovina in 1998 problemen kende met Moslims, Kroaten en Serviërs, nog tot 2010 in Bosnië-Herzegovina bleef wonen alvorens uw land te verlaten. Dergelijk handelen is moeilijk in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en noopt ertoe de ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen problemen sterk te relativeren.

Verder heeft u geenszins aannemelijk gemaakt dat u voor uw problemen (geslagen worden door moslims en Kroaten zoals Goran en Bikic in Orasje en de bedreigingen van Serviërs in Bijeljina) geen of onvoldoende beroep kon doen - of bij een eventuele herhaling van dergelijke moeilijkheden in geval van een terugkeer naar Bosnië zou kunnen doen - op de hulp van en/of bescherming door de in Bosnië aanwezige en/of hogere autoriteiten. Vooreerst stelde u geen problemen gekend te hebben met de autoriteiten (politie, justitie) in uw land (CGVS, p. 17). Uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt bovendien dat de Bosnische autoriteiten en de Bosnische politie voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hoewel er binnen de Bosnische politie cruciale hervormingen noodzakelijk zijn, slaagt de politie erin om een hoog percentage van de bij haar aangekaarte misdrijven op te lossen. De afgelopen jaren werd een gestage vooruitgang vastgesteld inzake de samenwerking, communicatie en coördinatie tussen de verschillende veiligheidsdiensten onderling en tussen de politiediensten en het vervolgingsapparaat. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in geval de Bosnische politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Bosnië opererende autoriteiten aan alle Bosnische onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Uit uw verklaringen blijkt evenzeer het optreden van de politie. Zo werden na uw problemen met Goran en Bikic uw verklaringen genoteerd en zeiden de agenten uw problemen te zullen regelen (CGVS, p.9-12). U meent echter dat de politie niets heeft ondernomen omdat uw belagers banden hebben met de politie. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u na uw aangiftes betreffende Goran en Bikic met deze mannen geen problemen meer had (CGVS, p.13). Dat het (nog) niet tot een eigenlijke aanhouding of veroordeling van uw belagers is gekomen, kan te wijten zijn aan tal van factoren (zoals het gebrek aan bewijzen, gerechtelijke achterstand) zonder dat hieruit zondermeer kan besloten worden tot de onwil van het bieden van bescherming door de Bosnische autoriteiten. Integenstelling tot wat uw moeder beweerde (CGVS moeder, p.8), heeft u de bedreigingen in Bijeljina bovendien niet aangegeven bij de politie (CGVS, p.16). Niettegenstaande u meende onvoldoende geholpen te worden door de lokale politie van Orasje, heeft u uw ontevredenheid over de politie bovendien nooit bij hogere autoriteiten, noch bij andere organisaties gemeld (CGVS, p.12). Uw verklaring dat ze u niet zouden geloven en dat niemand u zou kunnen helpen, is ontoereikend

(CGVS, p.12).

Wat betreft de problemen die u kende bij het verkrijgen van een vergunning om een carwash te openen en bij het verkrijgen van een vergoeding voor de schade die het leger had aangebracht tijdens de oorlog, dient vooreerst vastgesteld te worden dat u een vergunning werd geweigerd omdat u niet aan de voorwaarden hiertoe voldeed. Zo bent u niet in staat om tegemoet te komen aan de financiële voorwaarden (schuldenvrij zijn) (CGVS, pp.7-8, 13-14). Dat u niet aan de financiële voorwaarden voldoet wijt u aan het feit dat u nog steeds geen vergoeding hebt gekregen voor de vernielingen die tijdens de oorlog door het leger werden aangebracht aan uw woning (CGVS, p.13). Wat betreft dit laatste dient vooreerst te worden vastgesteld dat u niet het minste bewijs neerlegt dat u een procedure heeft opgestart tot het verkrijgen van voornoemde vergoeding (CGVS, p.8). U bent in het bezit van een attest betreffende het verblijf van het leger in uw woning. Het attest stelt dat het uitgereikt werd met het oog op het verkrijgen van een schadevergoeding. Het attest laat echter geenszins toe vast te stellen dat u de procedure hiertoe effectief heeft opgestart. Verder staaft u geenszins uw bewering dat men uw administratieve procedure liet aanslepen omdat u als Roma wordt gepercipieerd, omdat u Bosnië bent ontvlucht tijdens de oorlog of omdat u een moslim bent. Administratieve procedures kunnen lang aanslepen als gevolg van tal van factoren. Uit niets blijkt dan ook dat de vigerende regelgeving ter zake niet correct werd/wordt toegepast.

Wat betreft de problemen die uw dochter op school kende (ze moest Kroatisch leren en werd geprovoceerd) dient te worden opgemerkt dat u nooit een poging hebt ondernomen om uw kinderen naar een andere school te sturen (CGVS, p.14). Uw verklaring, dat er geen andere school is in Orasje en dat het te ver is om haar naar een school in een van de omliggende dorpen te brengen, is ontoereikend (CGVS, p.14).

De informatie waarover het Commissariaat-generaal zich beroept, werd aan uw administratieve dossier toegevoegd

Uw documenten wijzigen bovenstaande vaststellingen niet. Uw identiteit en die van uw gezinsleden, de eigendommen van uw ouders, uw scholing en die van uw echtgenote, het verblijf van militairen in uw woning en de schade als gevolg daarvan staan immers niet ter discussie.

De asielaanvragen van uw echtgenote K. en van uw moeder K. H. werden evenmin in overweging genomen.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen”

Met betrekking tot haar echtgenote en moeder (respectievelijk tweede en derde verzoekende partij) neemt de commissaris-generaal eveneens een beslissing tot weigering van in overwegingname van de asielaanvraag. Tegen deze beslissingen wordt een annulatieberoep ingediend bij de Raad. Deze zaken zijn gekend onder de respectievelijke rolnummers 108 987 en 109 008.

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/72, § 1 *juncto* artikel 39/81, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.”

De verwerende partij heeft *in casu* geen nota met opmerkingen toegestuurd.

3. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen na te gaan of tweede en derde verzoekende partijen over de rechtens vereiste hoedanigheid beschikken bij het indienen van hun beroep.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst op de bepaling van artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet die stelt dat: *“De beroepen bedoeld in artikel 39/2 kunnen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang.”* Betreffende belang dient persoonlijk en rechtstreeks te zijn. Onder het persoonlijk karakter van het belang dient te worden begrepen de vereiste dat verzoekende partij zich in een bepaalde rechtsverhouding ten opzichte van de bestreden beslissing moet bevinden. Er dient steeds een voldoende geïndividualiseerd verband te bestaan tussen de bestreden beslissing en de verzoekende partij zelf. Het rechtstreeks karakter van het belang heeft betrekking op de relatie die dient te bestaan tussen het nadeel en de bestreden

beslissing. Het houdt in dat er een direct of rechtstreeks causaal verband moet vaststaan tussen beiden. *In casu* betreft het voorwerp van de voorliggende vordering de beslissing van 28 augustus 2012 van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij ten aanzien van de eerste verzoekende partij wordt beslist tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst. Betreffende beslissing heeft met andere woorden enkel betrekking op diegene wiens aanvraag *in casu* niet wordt in overweging genomen, met name de eerste verzoekende partij en heeft geen uitstaans met de tweede en derde verzoekende partij die voorliggende vordering mede hebben ingediend. Gelet op het ontbreken van een persoonlijk belang hebben de tweede en derde verzoekende partijen niet de vereiste hoedanigheid om deze beslissing aan te vechten (RvS 19 augustus 2005, nr. 148.268). Het begrip 'hoedanigheid' of 'procesbevoegdheid' is "het vermogen een geschil bij de rechter aan te brengen met het verzoek er uitspraak over te doen" (J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid), in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 1996, nr. 137). De tweede en derde verzoekende partijen hebben *in casu* niet de hoedanigheid om met betrekking tot de bestreden beslissing een vordering tot nietigverklaring in te dienen nu de beslissing niet tegen hen is gericht. In de mate dat het beroep wordt ingesteld door de tweede en derde verzoekende partijen is het derhalve onontvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In het eerste en enige middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur waaronder de zorgvuldigheidsplicht, van de "principes van machtsoverschrijding" en het evenredigheidsbeginsel, van artikel 4 van de wet van 11 april 1991 betreffende de openbaarheid van bestuur en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoekende partij het volgende uiteen:

"Dat echter de motivering moet betrekking hebben op de ingeroepen feiten, waarbij melding moet worden gemaakt van de toepasselijke juridische regels en waarbij dient gemeld te worden hoe en waarom deze juridische regels hebben aanleiding gegeven tot de genomen beslissing;

Bovendien stelt de wet dat de motivering afdoende dient te zijn.

Teneinde als afdoende kunnen beschouwd te worden dient de motivatie steun te vinden in het administratief dossier en alle elementen die ter kennis van de administratie werden gebracht in overweging te nemen.

De algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen eveneens dat de administratie bij het uitoefenen van enige weigeringsbevoegdheid, zorgvuldig en redelijk te werk moet gaan;

Deze zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen moet afwegen en dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;

Overwegende dat de artikelen 2 en 3, van de wet van 29 juli 1991

betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, bepalen dat elke éézijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurder of voor een ander bestuur, in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat de opgelegde motivering afdoende moet zijn; dat de in de voornoemde bepalingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, ze wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikt; dat aan de door voornoemde wetsbepalingen opgelegde motiveringsplicht is voldaan wanneer de weigering tot machtiging duidelijk de redenen vermeldt waarop de beslissende overheid haar beslissing steunt en waaruit blijkt dat zij is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, dat zij die correct heeft beoordeeld en dat zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Teneinde als afdoende kunnen beschouwd te worden dient de motivatie steun te vinden in het administratief dossier en alle elementen die ter kennis van de administratie werden gebracht in overweging te nemen.

De beslissing is kort gemotiveerd en luidt als volgt voor elk lid van het gezin, vermits de beslissingen inzake de moeder en de echtgenoot uitsluitend naar de motivatie van de beslissing van de zoon en echtgenoot verwijzen:

« Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt -dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 26 mei 2012 werd Bosnië-Herzegovina vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat een asiel aanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonbaar dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. U heeft dit evenwel niet gedaan.

• Er dient vooreerst te worden vastgesteld dat de beslissing van het CGVS naar het KB VAN 26.05.2012 verwijst, doch ook dat de lijst van de veilige landen opgemaakt werd naar aanleiding en op grond van een advies van het CGVS ;

Cfr <http://www.maggiedeblock.be/wp-content/uploads/2012/03/MDB-Lijst-veilige-landen-zal-aantal-asielaanvragen-verminderen.pdf>Waterloolaan 115

1000 Brussel

T. 02/542.80.11

F. 02/542.80.03

Op vraag van Maggie De Block, Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, heeft de ministerraad een lijst van veilige landen goedgekeurd.

Asielaanvragen van mensen die uit die landen komen, zullen binnen de 15 dagen behandeld worden. "Met deze lijst willen we een duidelijk signaal geven aan die mensen dat hun kansen om asiel te krijgen klein zijn. Dat moet het aantal aanvragen sterk doen dalen. Bovendien zal een snellere afhandeling van die aanvragen leiden tot snellere uitwijzingen", zegt Maggie De Block.

De lijst van veilige landen maakt deel uit van het nieuwe asielbeleid van Maggie De Block. De staatssecretaris heeft van bij haar aantreden duidelijk gemaakt dat ze snellere asielprocedures wil, het misbruik wil inperken en via ontradingscampagnes mensen zal ontmoedigen om naar hier te komen.

Eén op vijf aanvragen sneller behandeld

Op de lijst die is goedgekeurd staan zeven landen: Albanië, Bosnië-Herzegovina, FYROM, Kosovo, Servië, Montenegro en India. "In 2011 werd bijna 20% van alle asielaanvragen gedaan door mensen uit die zeven landen. Met deze lijst zal dus één op vijf asielaanvragen veel sneller behandeld worden", aldus Maggie De Block.

Jaarlijkse evaluatie

Het principe van een veilig land van herkomst is op 19 januari 2012 in de Belgische Vreemdelingenwet ingevoerd. De lijst moet jaarlijks geëvalueerd worden en kan aangepast worden, ze is opgesteld op basis van advies van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen. Een land wordt volgens de nieuwe Vreemdelingenwet als veilig beschouwd als er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van de Conventie van Genève, en geen sprake is van een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar het land van herkomst.

Ons land volgt buitenlandse voorbeelden

Met deze lijst 'veilige landen van herkomst' volgt België het voorbeeld van andere EU-landen zoals het Verenigd Koninkrijk, Luxemburg, Oostenrijk, Frankrijk, Duitsland en Ierland.

De lijst zal nu vastgelegd worden in een Koninklijk besluit en zodra dat in voege treedt, kan de lijst toegepast worden door de Belgische asielinstanties.

Maggie De Block

De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,

Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

- dat dient in casu te worden vastgesteld dat het advies van het CGVS waarvan sprake in het KB, met betrekking tot BOSNIA HERZEGOVINA niet in het administratief dossier terug te vinden is;
- dat de verzoekende partij en ook de Raad hierdoor geen volledig zicht kunnen hebben nopens de precieze redenen waarom het land van verzoekende partij als "veilig" dient te worden beschouwd;

- evenmin kan nagegaan worden of het gegeven dat "Bosnia Herzegovina" op de lijst verschijnt van de "veilige" landen, op zich volstaat om te oordelen of de criteria die weerhouden worden om tot dit besluit te komen, al dan niet de persoonlijke situatie van verzoekende partij tegemoet komen;
- het advies van het CGVS dat aan de grondslag ligt van de beslissing van de regering om Bosnia Herzegovina op de lijst van de "veilige landen" te plaatsen dient te worden medegedeeld;
- het gebrek aan mededeling van dit element dat ook als "nieuw element" dient te worden beschouwd, schendt de formele motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht, artikel 32 van de Grondwet en 4 van de wet van 11.04.1994 met betrekking tot de openbaarheid van bestuur, (BS 30.06.1994)
- de verzoekende partij is derhalve evenmin in staat de beslissing te begrijpen en na te gaan of het aanvoeren van algemeenheden al dan niet haar persoonlijke problematiek beantwoorden;
- verzoekende partij is derhalve ook niet in staat zich optimaal te weren tegen de getroffen beslissing, dien haar subjectieve rechten aantast, vermits de beslissing niet eens haar asielmotieven in overweging neemt;
- Bovendien dient te worden vastgesteld dat de asielaanvraag van verzoekende partij ingeleid werd op OP 17.12.09 en 21.01.2010 zodat de ste minder kan worden uitgesloten dat de problematiek van verzoekende partij degelijk wel bestaan heeft en quod non, steeds bestaat ; deze vaststellingen volstaan reeds om de beslissing te vernietigen ;
- Verder dient te worden vastgesteld dat de motivatie inzake de moeder, K. H., zoals de beslissing van de echtgenote en schoondochter K. A. **UITSLUITEND GEMOTIVEERD WORDEN DOOR VERWIJZING**, naar de beslissing getroffen inzake de zoon en echtgenoot L. I. ;
- Dat hierdoor niet kan worden nagegaan of de persoonlijke problematiek van de verzoekende partij onderzocht werd en of alle elementen die door de verzoekende partij werden voorgelegd, in overweging genomen werden;
- Dat de formele motiveringsplicht hierbij geschonden wordt, vermits de verzoekende partij niet kan weten om welke reden haar aanvraag en persoonlijke argumentatie niet in overweging genomen werd en waarom de motivatie van een derde persoon een antwoord zou zijn op haar uiteenzetting ;
- De beslissing schendt de aangehaalde middelen en geciteerde rechts bepalingen en beginsels; Deze vaststelling volstaat eveneens om de beslissing te vernietigen; Dat indien, quod non, de motivatie inzake K. I. , als geldig voor de drie leden van het gezin zou kunnen worden aanzien, dan nog dient het volgende te worden vastgesteld:
- Het CGVS beantwoordt de specifieke asielaanvraag van verzoekende partij met haar bijzonder specifiek profiel, met algemeenheden, die zelfs indien men de stelling en het besluit van het CGVS wou of kon volgen, deze specifieke problematiek niet beantwoorden of zelfs benaderen;
- Verzoekende partij is namelijk een gezin van Bosnische nationaliteit, etnisch gemengd en moslim: de man heeft een Slavische moeder en een Bosnische vader, de echtgenoot is een Bosnische moslim en de echtgenote en schoondochter is een Bosnische moslim
- Gedurende de oorlog heeft het gezin naar Duitsland gevlucht zodat die vlucht ook verweten wordt aan het gezin, dat tijdens de oorlog de wapens niet heeft genomen;
- Het gezin wordt sociaal afgewezen ook omdat hem verweten wordt zich in Euroap als vluchteling te hebben rijk gemaakt, hetgeen echter helemaal niet met de werkelijkheid strookt ;
- De man en zijn kinderen hebben fysiek een heel specifiek profiel vermits zij een uiterlijk hebben die hen als ROMA bestempelt met de bijhorende discriminaties ;
- Deze elementen dienen cumulatief te worden overwogen ;
- DE CEDOCA informatie is ter zake noch pertinent noch dienend en is tav de specifieke EN GEKENDE problematiek van verzoekende partij, in casu volledig gestereotypeerd.
- Die informatie kan, in casu, de beslissing niet ondersteunen, zonder de aangevoerde middelen te schenden;
- Ondergeschikt dient te worden vastgesteld dat de CEDOCA informatie naar de welke heel globaal verwezen wordt, niet per se en in elk geval tot de beslissing kan leiden zoals het CGVS dit oordeelt te kunnen doen, in casu zonder onderzoek ten gronde : de verslagen wijzen duidelijk naar een corrupte politie en kans op oneerlijk proces, gebrekkige rechtbanken, geweld door de politie gepleegd; daar waar verzoekende partij deel uitmaakt van een bijzonder zwak categorie van mensen;
- De NOG' s kunnen geen effectieve bescherming of hulp meer bieden

<http://balkans.courriers.info/article 19686.html>

Publié dans la presse: 2 avril 2012

Mise en ligne: lundi 14 mai 2012

Les ONG de Bosnie-Herzégovine sont financièrement dépendantes des autorités et ne parviennent pas à jouer leur rôle de chien de garde du pouvoir politique. Avec une opposition politique faible, et des syndicats à l'influence limitée, le pays manque de contre-pouvoirs efficaces.

Cet article est réservé aux membres de l'Espace abonnés. »

4.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6/1, eerste lid van de vreemdelingenwet en het koninklijk besluit van 26 mei 2012. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekende partij afkomstig is uit een veilig land van herkomst en dat haar asielaanvraag enkel in overweging kan worden genomen indien zij duidelijk aantoont dat er wat haar betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat, wat verzoekende partij *in casu* niet doet: de ernst en geloofwaardigheid van de ingeroepen problemen worden sterk gerelativeerd nu verzoekende partij sinds 1998 problemen heeft gekend maar tot 2010 in Bosnië-Herzegovina bleef wonen alvorens het land te verlaten; zij maakt geenszins aannemelijk geen of onvoldoende beroep te kunnen doen op de hulp en/of bescherming van de in Bosnië aanwezige hogere autoriteiten aangezien zij stelde geen problemen te hebben gekend met de autoriteiten van het land en uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de Bosnische autoriteiten en politie voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen; dat uit haar verklaringen evenzeer het optreden van de politie blijkt; dat met betrekking tot het gebrek aan het verkrijgen van een oorlogsschade, zij niet het minste bewijs neerlegt dat zij een procedure heeft opgestart voor het verkrijgen van voornoemde vergoeding en dat uit niets blijkt dat de vigerende regelgeving ter zake niet correct werd of wordt toegepast. Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing is genomen op basis van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende

gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.

De beoordeling of een land een veilig land van herkomst is dient te steunen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

Op gezamenlijk voorstel van de minister en de minister van Buitenlandse Zaken en nadat de minister het advies van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen heeft ingewonnen, bepaalt de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, ten minste eenmaal per jaar de lijst van veilige landen van herkomst. Deze lijst wordt meegedeeld aan de Europese Commissie.

De in het eerste lid bedoelde beslissing wordt met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak en moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen."

Artikel 1 van het koninklijk besluit van 26 mei 2012 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet, luidt als volgt:

"De volgende landen worden aangewezen als veilig land van herkomst in de zin van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

- Albanië
- Bosnië-Herzegovina
- India
- Kosovo
- FYROM
- Montenegro
- Servië"

In het verslag aan de koning bij het koninklijk besluit van 26 mei 2012, wordt onder meer verwezen naar het advies dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft verstrekt aangaande de landen die op de lijst van veilige derde landen kunnen worden opgenomen.

Voor wat betreft Bosnië kan het volgende worden gelezen: "Gelet op voorgaande vaststellingen betreffende de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in het democratische stelsel, de politieke omstandigheden in Bosnië-Herzegovina, de mate waarin vervolging of mishandeling in Bosnië-Herzegovina voorkomen en de mate waarin er tegen eventuele vervolging of mishandeling bescherming geboden wordt, en rekening houdende met de criteria die werden vastgelegd in artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet komt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot het advies dat er in Bosnië-Herzegovina algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit sluit niet uit dat er uitzonderlijk voor een aantal bijzondere situaties een nood aan internationale bescherming kan aanwezig zijn. »

In de aanhef van het verslag aan de koning bij voormeld koninklijk besluit van 26 mei 2012 kan het volgende worden gelezen:

"Een individueel en effectief onderzoek blijft noodzakelijk, maar het vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is, gezien zijn afkomst uit een veilig land van herkomst."

In fine van het verslag aan de koning bij voormeld koninklijk besluit van 26 mei 2012 kan het volgende worden gelezen:

“Niettegenstaande ook uit het advies van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen blijkt dat er enige kanttekeningen zouden kunnen worden geplaatst bij bepaalde situaties in bepaalde landen, vormt deze vaststelling geen bezwaar om deze landen op de lijst te plaatsen, rekening houdende met alle relevante feiten en omstandigheden. Deze afweging gebeurde op zeer voorzichtige wijze. Bovendien wordt de asielzoeker afkomstig van deze veilige landen steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Het loutere feit dat een asielzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zal in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens asielaanvraag niet in overweging wordt genomen. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn asielaanvraag niet in overweging worden genomen.”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoekende partij niet duidelijk blijkt dat wat haar betreft, aangaande Bosnië, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet.

Verzoekende partij betoogt dat het advies met betrekking tot Bosnië niet terug te vinden is in het administratief dossier.

Daargelaten de vraag of artikel 4 van de wet van 11 april 1991 betreffende de openbaarheid van bestuur op zichzelf en rechtstreeks kan worden inroepen bij de Raad, mist de grief feitelijke grondslag. Uit de stukken van het administratief dossier van de echtgenote van verzoekende partij blijkt wel degelijk de informatie betreffende Bosnië-Herzegovina terug te vinden. De echtgenote van verzoekende partij heeft zich geheel op de feiten van verzoekende partij gebaseerd. De dossiers van verzoekende partij en haar echtgenote zijn samen behandeld. Het samen behandelen van de dossiers is *in casu* een teken van zorgvuldigheid in hoofde van de commissaris-generaal, nu de echtgenote van verzoekende partij haar asielaanvraag baseert op de feiten aangehaald door verzoekende partij. Waar de informatie betreffende Bosnië-Herzegovina is toegevoegd in het dossier van haar echtgenote toont verzoekende partij niet aan dat zij er geen kennis van kon nemen. Bovendien zijn de adviezen van het Commissariaat-generaal betreffende de veilige landen openbaar.

Verzoekende partij kan niet worden gevolgd waar zij meent dat in de beslissing “*niet eens haar asielmotieven*” zijn in overweging genomen. Uit een eenvoudige lezing van de motivering van de beslissing blijkt dat naast de vaststelling dat verzoekende partij afkomstig is van een ‘veilig land’, evenmin uit de verklaringen duidelijk blijkt dat zij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet kan aantonen. Vervolgens worden in de bestreden beslissing de aangehaalde asielmotieven besproken en verzoekende partij laat na aan te tonen welke asielmotieven niet in overweging zouden zijn genomen.

Waar verzoekende partij verwijst naar de motivering in de beslissing betreffende haar echtgenote en moeder is de grief onontvankelijk nu deze beslissingen niet het voorwerp uitmaken van huidig beroep.

Verzoekende partij meent dat geen rekening is gehouden met haar bijzonder en specifiek profiel, met name dat zij etnisch gemengd is; moslim is; gedurende de oorlog met haar gezin naar Duitsland is gevlucht; thans in Bosnië sociaal wordt afgewezen en zij fysiek gelijkenis vertoont met een Roma waardoor zij gediscrimineerd wordt. Verzoekende partij kan in deze niet worden gevolgd aangezien uit het feitenrelaas van de bestreden beslissing blijkt dat met deze elementen wel degelijk rekening is gehouden. In tegenstelling tot de bewering van verzoekende partij heeft de commissaris-generaal bij de beoordeling van het asielaanvraag zich niet beperkt tot de loutere verwijzing naar de “*Cedoca informatie*” maar heeft tevens geoordeeld dat verzoekende partij niet duidelijk heeft aangetoond dat er wat haar betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekende partij geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat zij voor haar problemen geen of onvoldoende beroep kon doen op de hulp of bescherming van de in Bosnië aanwezige hogere autoriteiten. Evenmin toont zij aan, in geval van een terugkeer naar Bosnië,

niet op de hulp of bescherming te kunnen rekenen. Vooreerst stelt de commissaris-generaal vast dat verzoekende partij geen problemen gekend heeft met de autoriteiten in haar land. Vervolgens merkt de commissaris-generaal het volgende op: *“Uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt bovendien dat de Bosnische autoriteiten en de Bosnische politie voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hoewel er binnen de Bosnische politie cruciale hervormingen noodzakelijk zijn, slaagt de politie erin om een hoog percentage van de bij haar aangekaarte misdrijven op te lossen. De afgelopen jaren werd een gestage vooruitgang vastgesteld inzake de samenwerking, communicatie en coördinatie tussen de verschillende veiligheidsdiensten onderling en tussen de politiediensten en het vervolgingsapparaat. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in geval de Bosnische politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Bosnië opererende autoriteiten aan alle Bosnische onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.”*

De commissaris-generaal stelt vast dat de politie met betrekking tot de problemen van verzoekende partij wel degelijk optrad. De bedreigingen in Bijeljina zijn overigens niet aangegeven bij de politie. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift wijst op de corruptie bij de politie, het risico op een oneerlijk proces, gebrekkig functionerende rechtbanken en geweld bij de politie, laat zij na dit aan te tonen met een begin van bewijs en beperkt zij haar betoog tot loutere beweringen. Bovendien doet zij met haar grief geen afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij haar ontevredenheid over de politie nooit bij hogere autoriteiten of andere organisaties heeft gemeld. Verzoekende partij betwist overigens niet het motief dat uit haar verklaringen het optreden van de politie weldegelijk is gebleken.

Ten slotte werpt verzoekende partij op dat de NGO's geen effectieve bescherming of hulp kunnen bieden en ze verwijst naar een persartikel. Verzoekende partij brengt evenwel geen afdoende argument aan om aan te tonen dat zij geen toegang zou hebben tot een daadwerkelijke bescherming van de nationale overheid in de zin van artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet. Zij haalt weliswaar een persartikel aan, doch weerlegt hiermee geenszins de pertinente conclusie aangaande de voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden die de commissaris-generaal afleidt uit de uitgebreide en gedetailleerde landeninformatie, toegevoegd aan het administratief dossier van haar echtgenote. Het persartikel volstaat aldus niet om aan te tonen dat de autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekende partij meent te vrezen.

In de mate verzoekende partij het niet eens is met de beoordeling van de feiten merkt de Raad op dat het onderzoek van de andere beoordeling door verzoekende partij van de gegevens van haar zaak de Raad zou nopen de zaak opnieuw te beoordelen in het licht van de omschrijving van de vluchtelingenstatus uit artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of de subsidiaire beschermingsstatus uit artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wat zijn annulatiebevoegdheid te buiten zou gaan.

Verzoekende partij slaagt er niet in om de hoofdmotieven van de bestreden beslissing, die steunen op de gegevens van het dossier, te weerleggen. Zij toont niet aan dat de motieven steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. De schending van de materiële motiveringsplicht en van het evenredigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Verzoekende partij laat na uiteen te zetten op welke wijze artikel 3 van het EVRM wordt geschonden door de bestreden beslissing. De Raad vermag op grond van de enkele vermelding van een wetsbepaling niet zijn wettigheidscontrole uit te oefenen. Dit onderdeel van het middel is niet ontvankelijk.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot

nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN